naernud meie tuttaw perenaene, nii et kõhtu kahe käega kinni hoidnud. Hans pannud seda wäga imeks, et täna, kallil pühapäewal naene juba kolm korda naernud. Ta wõtnud nõuuks seda kodu nelja silma all naese käest wälja pärida.

Kodu, kui õhtusõõk sõõdud ja kõik pererahwas magama oliwad läinud, küsinud Hans naeru põhjuse järele, nii weeri ääri mõõda, armsaste ja mõistlikult, kuidas ikka paarisrahwa wiis on.

Naene ei ole mitte palju wastu tõrkunud, waid nõuudnud Hansu käest, seda kohta näha saada, kust ta teda saanud olla, siis lubanud kõik kolm naeratamist ära seletada. — Kui kaubad kokku läinud, tõmmanud Hans pulga seina seest wälja ja ütles: „Näe, siit august oled sina 7me aasta eest ühel õõsel sisse tulnud."

Nüüd hakkanud naene seletama, mis ka tõeste kuulu järgi tõsi peab olema: — Kui mina kirikus naersin, kirjutas w'a „Sarwik" werise hobuse naha peale tukkujaid ja magajaid inimesi ülesse, aga ruumi puudus tuli kätte, tema hakkas hammastega nahast kinni ja tahtis laiemaks wenitada, aga hammad läksiwad „aameni" ütlemise ajal lahti ja „sarwiku" pea põrkas wastu kiriku seina nii kõwaste, et silmad kui weripunased pommid peast wälja kargasiwad. See oli nüüd see esimene naeratamine.

Teist korda naersin mina keset kiriku teed, nii kui sa isi tead, kui kodu sõitsime. Seal pistis w'a põrguomanik oma tagumise jala igakord hobuste ette, et siis hobused komistaks ja tema nime saaks nimetatud. Kui nüüd mõni hobune komistas ja mees kurjaste käras: „kurat wõtku sind! mis sull wiga on?" Siis oli t'al hea meel, naeris, ajas oma tulipunase keele suust wälja ja sirutas jala weel tükk maad takka järele. Ütles aga mõni: „Issa pojuke! mis sa ikka komistad!" Siis tõmmas ta ennast kokku, nagu siil, kui koerad ta ümber haukuwad, kiristas hambid ja laskis teisest otsast sinist haisewad suitsu wälja.

Kolmas kord naersin mina see üle, kui harakas wärawa posti otsas, õuue ees: „Kiiks